

THE SHOES

FERDINANDO

GILLETTE पुरुष, बूट

THE FAMILY · 02

फरक काय आहे?

10 नोव्हेंबर 1984, सकाळी 9:30 ची वेळ होती. माझ्या वडिलांनी माझ्या खोलीचे दार उघडले, प्रकाश आत येऊ दिला, आणि म्हणाले, "Nando, दारात काराबिनिएरी आले आहेत, तुला विचारत आहेत. काय घाण करून ठेवली आहेस तू?"

"बाबा," मी म्हणालो, "तुम्ही माझी थट्टा करताय का? मला झोपू द्या. आज सकाळी मी उशिरा आलो. काल Melania ने माझी पार वाट लावली."

"कोण साली ही Melania? दुंगण उचल, उठ, तोंड धू, कपडे घाल, आणि बाहेर ये. त्यांच्याशी बोल आणि त्यांना काय हवे ते विचार." "ठीक आहे, येतो."

मार्शल Posca आणि उप-ब्रिगेडियर Patanè यांनी माझे ओळखपत्र तपासले आणि मग मला सांगितले: "तुमची लष्करी सेवेची जबाबदारी पार पाडण्यासाठी तुम्ही 17 नोव्हेंबरला कासेर्ता येथील Ferrari Orsi चिलखती दलाच्या शाळेत हजर झाला नाहीत, तर लष्करी अभियोक्ता कार्यालय उद्या सकाळीच अटक वॉरंट काढेल. आम्ही येऊन तुम्हाला पकडू आणि तुरुंगात नेऊ."

मी त्यांच्याकडे पाहिले आणि म्हणालो, "कॉफी घेणार? मी आत्ताच उठलोय. मी लगेच येतो, मग तुम्ही मला या चित्रपटाचा उत्तरार्ध सांगा. तुम्ही गमतीशीर आहात, हे मान्य करावे लागेल."

माझ्या वडिलांनी सैनिकांना खुणेने सांगितले की माझे डोके फिरले आहे, आणि ते थांबले. मी स्वयंपाकघरातून परत आलो तेव्हा मी विचारले की मला भरतीचे पत्र यायला हवे होते का. त्यांच्याकडे माझ्या आईने सही केलेली पावती होती, आणि आई त्याच क्षणी कामावर होती.

आणखी एक क्षणही वाया न घालवता, मी गैरसमजाबद्दल माफी मागितली आणि त्यांना खात्री दिली की मी त्या दिवशी हजर असेन, ते कपडे अंगावर चढवायला तयार, जे तुम्ही बारा महिने घालता, दह्यासारखी त्यांची मुदत संपेपर्यंत.

मी तयारी केली. मी निघालो त्या रात्री, माझ्या वडिलांनी हात हलवून निरोप दिला. माझ्या थोड्याशा लिरांमध्ये — आजच्या दहा युरोइतके — काही भर घाला, असे मी त्यांना सांगितले तेव्हा ते म्हणाले, “पुरवून वापर. तुला महिन्याला 60,000 लिरा मिळतील. तुला जगायला एवढेच असेल.”

माझी आई झोपल्याचे नाटक करत होती आणि तिने उत्तर दिले नाही. रात्री 11:45 वाजता माझा मित्र Oreste त्याच्या वडिलांची Fiat 850 घेऊन माझ्या घरी आला — त्याचे वडील रेल्वेत काम करत — आणि त्याने मला स्टेशनवर सोडले. तेव्हा मला माझ्या आईवडिलांचे वागणे समजले नाही. त्यांनी जे केले ते मला सामान्य वाटले. तो माझा पहिला खरा धडा होता.

दुसऱ्या दिवशी सकाळी 6:10 ला मी नेपल्सला पोहोचलो, मग कासेर्तासाठी ट्रेन पकडली. स्टेशनवर मी बराकीचा रस्ता विचारला आणि आणखी तीस मिनिटे चालत प्रवेशद्वारापर्यंत गेलो. मी ड्युटी अधिकाऱ्यासमोर हजर झालो, तो म्हणाला, “आणखी एक उशिरा आलेला, तुकडी 9/84.” मी एका नव्या घरात प्रवेश करत होतो. वर्षभराने मी ते सोडणार होतो.

त्यांनी मला थेट भांडारात पाठवले. त्यांनी मला एक पाठपिशवी दिली, लढाऊ बुटांच्या दोन जोड्या — एक कमी उंचीची, एक उंच — एक पट्टा, लोकरीचे मोजे, दोन जेवणाचे डबे, एक कप, एक पाण्याची बाटली, औषधांसाठी एक स्टीलची पेटी, स्पोर्ट्स शूज, कॅम्पफ्लाज कपडे, एक टोपी, एक समारंभाचा गणवेश, बराकीत घालायची एक फेझ टोपी, थेट पहिल्या महायुद्धातून आलेल्या दोन बॉक्सर चड्ड्या, आणि लांब बाह्यांचे दोन लोकरीचे बनियन. मी हसलो, त्या बनियनांनी माझा जीव किती वाचवणार आहे याची अजून कल्पना नसताना.

मी एखाद्या चित्रपटाच्या आत असल्यासारखे वाटत होते. मी शीळ घालत बाहेर पडलो, आणि समोरून येणाऱ्या एका अधिकाऱ्याने मला थांबवून सलाम न केल्याबद्दल दोन दिवसांची शिक्षा दिली. नियतीने ठरवले की मी अठ्ठेचाळीस तास कोणालाही न भेटता माझ्या खाटेवर बंदिस्त राहीन.

सलग दोन सकाळी मला शौचालयाची ड्युटी मिळाली: 280 माणसांनी हगून झाल्यावर संडास साफ करणे — आणि सगळ्यांनाच ते आत टाकता आले नव्हते. मला किळस आली नाही. तेही लष्करी सेवेचाच भाग होते. मला पाहायचे आणि

शिकायचे होते की प्रत्येकाचे हगणे एकाच रंगाचे नसते, आणि ते फक्त जेवणामुळे नसते.

एका आठवड्यानंतर, माझ्या गावाजवळचा एक सहसैनिक मला भेटायला आला. त्याचे नाव Franco Nicolò, तुकडी 5/84. नागरी आयुष्यात तो एका जगप्रसिद्ध बूट ब्रँडचा विक्री प्रतिनिधी होता. त्याला मी आवडलो. चाळीस दिवसांनंतर त्याने माझ्यासाठी अठ्ठेचाळीस तासांची रजा मिळवली, आणि आम्ही त्याच्या गाडीतून भरधाव घरी गेलो. रस्त्यावर आठ तास, पण त्याचे सार्थक होते.

घरी, माझ्या आईने विचारले की मी पळून आलो का. तिला वाटले होते की मी बराच जास्त काळ तिच्या डोक्यावरून दूर असेन. रविवारी मध्यरात्री Franco ने मला घेतले आणि आम्ही परतीचा प्रवास सुरू केला.

मी गाडीत बसताच त्याने मला पाच लिटरचा वाइनचा एक बुधला पायांमध्ये धरायला सांगितले. तो त्याच्या मार्शलसाठी होता — त्याची मर्जी राखण्याचा एक मार्ग. पण बराकींपर्यंत पोहोचोपर्यंत आम्ही दारू चढून तर झालो होतो. आम्ही लगेच दोन दिवस आजारी असल्याची नोंद केली.

मग एका अधिकाऱ्याने Franco ला जाहीरपणे धमकी दिली. Franco ने उत्तर दिले, "ज्या क्षणी आपण बराकींच्या बाहेर पाऊल टाकू, मी तुला गोळी घालेन." अधिकाऱ्याने त्याला अटक करवली आणि त्याचे कोर्ट-मार्शल झाले. त्याला लष्करी तुरुंगात साठ दिवस मिळाले.

मी त्याला तिथे पुन्हा कधी पाहिले नाही, कारण माझी दुसरीकडे बदली झाली. पण ती मुदत संपल्यावर, आम्ही अनेकदा कामाच्या जवळ भेटायचो आणि एकत्र जेवायचो, मार्शलच्या वाइनची आठवण काढत.

त्याने सेल्फ-सर्व्हिस बुटांची दुकाने उघडली होती, आणि धंदा चांगला चालला होता. मी काही विकत घ्यायला जायचो तेव्हा माझी शाही बडदास्त ठेवली जायची — सवलतीवर आणखी सवलत. पण तो माझ्यापेक्षा चांगला विक्रेता आहे, हे फक्त मलाच माहीत होते. मी कधीही एक शब्द बोललो नाही. मी तेव्हाच GILLETTE पुरुष होतो.

भरती प्रशिक्षण केंद्र

प्रशिक्षण सुरू झाले: रायफल खोलून पुन्हा जोडणे, मग दुसरी, मग पिस्तूल. ती साफ करणे. संचलने, धावणे, विश्रांती, भोजनालय, बराकीतील आवश्यक कामे, सैनिकांचे भोजनालय, बिगर-कमिशन अधिकार्यांचे भोजनालय, आणि अधिकार्यांचे भोजनालय.

नाताळ होता, रात्रीचे नऊ, कडाक्याची थंडी. ते लोकरीचे बनियन जीवनरक्षक ठरले, विशेषतः जेव्हा आमचे पहिले पहार सुरू झाले. मग बक्षीस म्हणून त्यांनी आम्हाला दारूगोळ्याच्या कोठाराचा पंधरा दिवसांचा पहारा दिला. आंधोळ म्हणजे मृगजळ. चड्डीच्या आत परजीवी आणि घाण यांतला फरक कळेनासा झाला, किंवा तीळ आणि ऊ यांतलाही.

तापमान वेडेपणाचे होते: उणे तीस अंश. मुतणे अशक्य होते — ते गोठायचे, आणि तुम्ही लवड्याला लटकलेले मुताचे एक लोलक घेऊन फिरायचात. हाहाहाहाहा.

आणि झोपण्याचा विचार जरी केला असता, तरी शिक्षा आणि तुरुंगाचा धोका होता. प्रश्न कुठे जायचे हा नव्हता: आम्ही तिथेच पहारा देत होतो, कैदी आणि दारूगोळ्याचे कारखाने यांच्यामध्ये.

सुट्टीच्या एका संध्याकाळी, मी अधिकार्यांच्या भोजनालयापासून थोड्या अंतरावर होतो. मी सुंदर, सुगंधी स्त्रियांना आपल्या अधिकार्यांसोबत नृत्यासाठी येताना पाहिले, आणि ते अधिकारी आकर्षण आणि सत्ता यांची प्रभा पसरवत होते. आणि चिलखती घोडदळातून कॅप्टन म्हणून सेवा सोडल्यानंतर बाविसाव्या वर्षी माझ्या वडिलांना कोणत्या अडचणीला तोंड द्यावे लागले असेल, ते मला समजू लागले. रणगाडे. नेमके जे मी चालवायचे होते, फक्त मी त्यांपैकी एकातही मावत नव्हतो.

पण एका दुपारी माझ्या कंपनी कमांडरने मला एका बाहेरच्या कामगिरीसाठी बोलावले. मला एका स्त्रीला गाडीने नेपल्सला सोबत न्यायचे होते. ती कोण होती, हे मला कोणी सांगितले नाही. नंतर मला कळले: ती बराकीचे नेतृत्व करणाऱ्या जनरलची मुलगी होती.

निवड माझ्यावर झाली होती, आणि का, हे कोणीही सांगू शकले नाही. मी सैनिक होतो; ही अधिकृत कामगिरी होती, जादा मोबदल्याची. पण पैसा हीच सगळी गोष्ट नव्हती.

तिचे नाव Carla. अडतीस वर्षांची, कधी लग्न नाही, कधी साखरपुडा नाही. सुंदर हा शब्द अपुरा आहे — कमीत कमी म्हणायचे तर, उत्तेजक आणि खट्याळ.

ती माझी पहिली शिश्नदार कामगिरी होती, आणि ती अजिबात वाईट नव्हती. मी ऐकले की तिने मला पुन्हा शोधले, पण तोपर्यंत माझी लष्कराच्या खेळाडूंच्या कंपनीत बदली झाली होती. मी रग्बी खेळायचो, आणि नंतर लष्करी राष्ट्रीय संघात निवडलो गेलो.

बूट

बूट ही अशी गोष्ट आहे ज्याबद्दल आपण क्वचितच गांभीर्याने विचार करतो, तरी शरीर आणि मनासाठी ते फार महत्वाचे असतात. त्या काळी ते चामड्याचे असणे आणखीच महत्वाचे होते — पाय कोरडे ठेवणारे आणि संपूर्ण शरीर चालू ठेवणारे ते एकमेव साहित्य होते.

मी कधी फारसे बूट झिजवले नाहीत. माझ्याकडे फार थोडे होते, आणि जे होते ते मी नेहमी दुरुस्त करण्याचा प्रयत्न केला. मला दिसण्याची नाही, उपयोगाची काळजी होती. तुम्ही कोणत्याही बुटांनी कोणालाही दुंगणावर लाथ मारू शकता, आणि त्यांच्यावर डिझायनर लेबल आहे की नाही, हे कोणी पाहत नाही.

आज माझी बायको मला एका सेल्फ-सर्व्हिस बुटांच्या दुकानात थांबायला सांगते. मला आठवते की ते दुकान एकेकाळी Franco चे होते, माझ्या सहसैनिकाचे, आणि आम्ही आत जातो.

चाळीस वर्षे उलटली आहेत. ते अजूनही तसेच आहे — तीच मांडणी. माझी बायको आपले बूट निवडत असताना, बाकांवर बसून घालून पाहायला जाण्यापूर्वी ती खोकी माझ्याकडे धरायला देते.

दरम्यान, एक स्त्री विचारते की महिलांचा विभाग कुठे आहे, आणि मी रस्ता दाखवतो. एक गृहस्थ विचारतात की एखादा बूट 41 मापात मिळेल का, आणि मी त्यांना सांगतो की ते माप संपले आहे. बूट घालून पाहणाऱ्या दोन स्त्रिया माझे मत विचारतात, आणि मी त्यांना सांगतो की त्या जोड्यांमध्ये त्या अप्रतिम दिसतात.

माझ्या बायकोच्या काहीच लक्षात येत नाही. वीस मिनिटे, कळतही नसताना, मी दुकानातला विक्रेता झालो आहे. सगळे माझ्याकडे येतात. मी पुरुषांना थंडपणे

आणि उद्धटपणे उत्तरे देतो, तर स्त्रियांना त्यांच्या निवडीबद्दल माझे सगळे कौतुक मिळते.

बिलिंग काउंटर भरून जातो आणि जवळजवळ कोलमडतो. काय चालले आहे, ते मालकाला कळत नाही. आम्ही बुटांचे पैसे देतो आणि निघतो, पण आधी मी त्याला विचारतो की तो Franco ला ओळखतो का. "हो," तो म्हणतो, "ते माझे वडील आहेत." "मग त्यांना माझा नमस्कार सांगा."

आम्ही निघत असताना, त्या स्त्रिया माझ्याकडे बोट दाखवून हात हलवतात. माझ्या बायकोच्या अजूनही काहीच लक्षात येत नाही.

अडचण सुमारे दोन तासांनी येते, जेव्हा माझ्या मुलीला पुन्हा त्या बुटांच्या दुकानात जायचे असते. तिथे मालकाचा मुलगा मला बाजूला घेतो आणि म्हणतो, "श्री. Frega, मी काउंटरवर काही बोललो नाही. ग्राहकांनी ऐकून गोंधळ घालू नये, असे मला वाटत होते. 2021 मध्ये बाबांचा भयंकर अपघात झाला, आणि 2023 मध्ये ते आम्हाला सोडून गेले."

मला खरोखर वाईट वाटते. मी त्याच्या मुलाला त्याच्या वडिलांसोबत मी जगलेली एक गोष्ट सांगतो, आणि तो डोळ्यांत अश्रू आणून मला घट्ट मिठी मारतो.

माझी मुलगी तिचे बूट घेते, पैसे देते, आणि आम्ही निघतो. निरोप घेताना मुलगा हाक मारतो, "मला भेटायला या. मला तुमच्यासारखे विक्रेते हवेत, फुकट काम करणारे." आणि मी म्हणतो, "तुम्ही माझी पुस्तके डाउनलोड केली नाहीत, हो ना?"

तो हसतो. आणि आयुष्य पुढे चालू राहते.

Ferdinando